

jo kun en af klimaudfordringerne for statsministeren.

Jeg undrede mig lidt over statsministerens svar til os. Jeg havde egentlig troet, at han ville have hængt os lidt ud og havde sagt, at der var en af de meget store udfordringer, som debatten slet ikke havde adresseret, og som statsministeren selv er dybt optaget af, nemlig hele klimaspørgsmålet, hele miljøspørgsmålet. Statsministeren burde da have sagt til Folketinget: Prøv at høre her, der er en væsentlig debat, som vi ikke har taget; der er en væsentlig debat, som stadig væk udestår, og som bliver vigtig i den kommende samling.

Det synes jeg ikke vi hørte så meget til. For den anden klimaudfordring – altså ud over den klimaudfordring, det bliver at få samarbejdet til at fungere – er også konkret. Så konkret, at statsministeren jo viser den frem på Grønland i form af smeltende gletsjere. Og at møde klimaudfordringen, skabe et bedre miljø og sikre mere natur er også på den radikale dagsorden. Samarbejdet er jo også en forudsætning for, at Danmark kan bidrage til at løse den kolossale udfordring, det er at standse den globale opvarmning. Der er brug for at handle, at handle, at handle, hvis jeg må citere et kendt forbillede for statsministeren, nemlig vores jo i virkeligheden meget forbilledlige republikanske guvernør i Californien.

Det, der skal ske i Danmark, er vel egentlig meget enkelt: Der skal vindmøller op, der skal gennemføres energieftersyn, der er brug for en økologireform, og der er brug for forskning i hybridbiler og i nye energiformer. Det er jo oplagt, at Danmark skal være stedet, hvor man ser hen for at finde løsninger på vækst uden vækst i energiforbruget. Sådan plejede det jo at være, før regeringen også satte den udvikling over styr. Men vi glæder os til at samarbejde om det, fordi vi oplever, at det er en reel fælles dagsordenen.

Denne generation af folketingspolitikere har et stort ansvar. Jeg skal nok lade være med at gentage alt det, der står i rapporten fra FN's klimapanel, men blot nævne en ting. Alene i år har vi oplevet, at der er 30 millioner mennesker, som er på flugt fra oversvømmelser i Asien som følge af smeltende ismasser. Og som FN påpeger, er denne katastrofe intet at regne mod, hvad der sker, når isen er smeltet og der ikke længere vil være vand i Asiens floder. Så skal jeg nok garantere for, at denne verdens Lomborgere får brug for de penge, de sparede på ikke at løse klima-

problemerne. Det er en alvorlig dagsorden, men det, der er det interessante ved den, er jo, at det er en vinderdagsorden. Der er ikke nogen grund til et slukøret blik hos finansministeren. Jeg kan slet ikke forstå, at regeringen triller sit energiforlig foran sig som en snavset snebold, man helst ikke vil røre ved. Hvornår var det egentlig, vi blev lovet det energiforlig, var det ikke for et år siden? Nu er det igen på statsministerens arbejds seddel som en ny ting.

Vi kan ikke forstå, at det er så svært, for Danmark kan vinde en masse energi og en masse markeder for ny teknologi, og det vil komme hele det danske samfund til gavn fra Danfoss til fru Hansen. Den energi, vi sparer, taber vi jo ikke. Vi vinder den netop. Den fremtid, som vi redder for mange problemer, taber vi ikke, vi vinder den. Hvordan kan det være, at statsministeren bruger så meget tid på at rejse rundt på inlandsisen og så lidt tid på at skabe enighed om en effektiv indsats i Danmark?

Eksemplets magt er som bekendt fantastisk. Tænk, hvis statsministeren ikke ville nøjes med at prale af en energipolitik, der lå før denne regerings tid, men også kunne prale af sin egen energipolitik. Tænk, hvis vi kunne stoppe det stigende energiforbrug og CO₂-udslip i Danmark, som denne regering entydigt har ansvaret for med udsultningen af den vedvarende energi og udhulingen af de grønne afgifter. Det er faktisk ikke svært at gøre det hjemme, som man siger man skal gøre ude. Det er kun et spørgsmål om vilje, og statsministeren ved, at der er et grønt flertal i det her Folketing, når han selv sætter sig for bordenden i det grønne flertal. Vi glæder os til samarbejdet om det. Vi kan faktisk slet ikke vente, og det er der heller ingen grund til, hvis man skal løse klimaudfordringen.

Men det er jo ikke klimaet alene. Jeg savner ordet økologi hos statsministeren, for der er brug for økologiske reformer. Med de ambitioner, vi må have for at gøre Danmark til et kendt land ude i den store verden, så ligger økologi som en oplagt mulighed; at Danmark bliver lige så kendt for økologi, som Belgien er for chokolade, Sverige for Volvo og Finland for Nokia. Der er rigtig meget at gøre, også det kunne vi begynde på nu.

Vi har fremlagt reformforslag om miljøet, om den offentlige sektor, om udlændinge, men der er en ting, som er kendetegnende for dem, og det er, at når vi har gjort vores herhjemme i det danske Folketing, så skal EU også gøre sit. Derfor betyder vores reformer, at vi trækker EU ind